

# VÄGEN IN I BÖNENS VÄRLD

*Bön är att sätta sig själv i Guds hand, i hans plan,  
och lyssna till Hans röst i djupet av våra hjärtan.*

MODER TERESA

Hon som var en stor orsak till att jag tog emot Jesus satt mitt-  
emot mig och började be. 86 år gammal, svårt reumatisk, satt  
hon i en stol med många filtar över sig för att värma lederna.  
Framför sig hade hon sin nästan sönderlästa bibel, helt fylld  
av understrykningar. Nanny var min farmors syster. Hon blev  
kristen som ung på 1930-talet och var en del av den expan-  
siva Pingströrelsen som hade brett ut sig över landet. Hon  
var ogift, hade varit lärare hela livet och var en person med  
ordning och reda i sitt liv. Den kultur som fanns bland kristna  
under hennes ungdomstid var en stark tro på bönenas makt.  
Pingströrelsens grundare Lewi Petrus predikade och skrev  
böcker om just detta: att uthålligt be för att se något ske.

Nanny var barn av den tidens väckelse då tusentals  
människor i Sverige tog emot Jesus och blev en del av olika  
kyrkor, gamla och nya, som fanns över landet. Nu på ålderns  
höst hade hon sett ett nytt andligt barn komma in i Guds rike

som svar på bön, nämligen undertecknad. Själv hade jag ingen religiös uppväxt och visste få saker om bön förutom aftonbönen min mamma hade lärt mig. Vägen till tron på Gud hade varit krokig och det var många olika händelser som till slut övertygade mig om att Jesus var någon man kunde ha en relation med och bjuda in i sitt liv. Ingen av mina kompisar var kristna och jag hade ingen kontakt med någon kyrka förutom att jag hade konfirmerat mig några år innan.

När jag tittar i backspegeln är jag helt övertygad om att jag varit under inflytande av Nannys förböner under många år, vilket skapade det man förr kallade för syndanöd eller enorm tomhet. När man ber för någon som ännu inte känner Gud är det inte så att den personen alltid kommer att uppleva lycka, utan ibland snarare tomhet. Gud vill föra alla människor till en punkt där man ser att utan Gud är livet meningslöst och innehållslöst. Det ser inte alla människor, utan de flesta tycker att livet är underbart och roligt så länge man har det bra. Många människor drivs av mål man satt upp och ser mycket positivt hända i livet. Det många ändå missar är att hur mycket man än får ta del av livets goda kan man ändå missa det man är designad för – gemenskap med Gud. När någon är föremål för förbön så kommer en känsla av att något är fel och att något saknas. Det är en indikation på Gud andes påverkan på en människa vilket kan leda till frälsning och frihet med Gud.

I högstadiet hade vi ett grupprum mellan klassrummen där det fanns en gammal bibel. Jag observerade, speciellt när jag gick i årskurs nio, att jag drogs till den boken. Jag hade ingen egen bibel och fick en sådan längtan att i smyg öppna den gamla bibeln. Gang på gang gick jag dit när ingen såg och läs-

te Ordspråksboken om vishet och livsprinciper. Jag tyckte att det var så bra – en process hade satt i gång i mitt liv mot Gud.

Några kilometer bort satt Nanny insvept i filter och bad för mig och min familj. De bönerna ledde mig närmare och närmare tron på Jesus. Hennes böner hade en enorm effekt på mitt liv och det vapnet hade hon använt flera gånger för att se ungdomar bli fria den ondes grepp och vända sig till Gud och bli räddade. Senare i livet mötte jag människor som hade blivit frälsta genom de böner Nanny bad och det vittnesbörd hon delade om Jesus, vilket gav mig ännu mer respekt för vad bön kan åstadkomma.

Det var en kall februarikväll 1986, då jag en tid brottats med tanken om Gud, som jag upplevde att han plötsligt talade in i mitt liv. Jag upplevde att ett bibelord som jag läst i den bibel jag fått av Nanny började tala till mig. Det var ett ord som Jesus citerade från Gamla testamentet i en konversation med några fariséer: ”Han svarade: ’Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv’” (Luk 10:27).

Jag var helt ensam och hade inga människor runt omkring mig. Norrskenet lyste upp den mörka himlen och jag tog steget och bjöd in Jesus in i mitt liv. Jag bad min första enkla bön till Jesus och överlät mitt liv i hans händer. En stark frid kom över mig och jag kände i hela kroppen att jag inte var ensam. Jesus kom in i mitt liv och det tändes upp något på insidan. Där och då visste jag det inte, men Guds ande hade fyllt mitt inre och jag blev född på nytt på en liten kulle på väg hem från mitt gymnasium. En vanlig vardag blev mitt liv förändrat och jag skulle aldrig mer vara ensam. Gud fanns nu där. Den enkla

bönen är den viktigaste bönen man kan be. Bibeln säger: "Var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst" (Rom 10:13).

Jag började fråga Jesus vad jag skulle göra efter min frälsningsupplevelse och blev då ledd till att göra ett radikalt skifte i mitt liv. Nämligen att avsluta mängder med saker jag tidigare gjort och börja följa honom. Jag omvände mig från mitt gamla liv där jag själv bestämde över mina beslut, till att börja följa Jesus och hans ord. Jag avslutade min relation med en flickvän som inte förstod mitt nya liv, slutade att gå på puben och festa, slutade vara med vissa kompisar och slutade med utlandsresor som var väldigt omoraliska, och gick fullt ut in i det nya livet med Gud.

Nanny var den som började lärjungaträna mig eftersom hon var den enda kristna person jag då kände till. Jag besökte henne regelbundet och hon ville alltid läsa Bibeln för mig och berätta om den röda tråden i Gamla och Nya testamentet. Den röda tråden som är Jesus. Alltid efter bibelläsningen började hon be. Först lite försiktigt, sedan efter ett tag var det som om hon blev en annan person. Hon började be med passion och var som i en annan värld när hon bad. Trots sin svaga kropp kom det styrka över henne och hon hade svårt att hålla igen. Ofta ropade hon med hög röst till Jesus. Jag undrade alltid vad grannarna tyckte om hennes rop, för volymen var stundtals väldigt hög, men hon verkade inte bry sig ett dugg om det. Hon ville bara uttrycka sin enorma kärlek till Gud och hur gripen hon var av Jesu närvaro. Tårarna rann ofta nedför hennes kinder eftersom hon blev så berörd. Sedan vände hon sig mot mig och sa: "Nu är det din tur att be."

Jag upptäckte att jag gick i hennes böneskola, och jag trivdes och var nyfiken på den nya erfarenhet som bönen nu hade

blivit. Att formulera en bön kan vara ovant. Mina första böner var inte direkt sammanhängande med ett fint språk och flyt. De var snarare totalt ostrukturerade. Jag hade inte lärt mig att be med mitt hjärta, utan bad mycket med min hjärna och försökte formulera något bra. Nanny lärde mig successivt att bön inte handlar om väl valda formuleringar utan om att mitt inre liv kommer ut ur min mun; mina djupaste behov, min tacksamhet och min beundran för Gud.

Att be är inte konstigare än att tala med Gud. Gud vill att du ska ha förtroende för honom och att du börjar tala det som gör att ditt sanna jag kommer fram, om vad som rör sig i dina tankar och i ditt hjärta. Gud söker efter dem som ber äkta böner, inte välformulerade, även om det kanske blir det med tiden.

Jesus sa: "Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning" (Joh 4:24). Jesus vill poängtera att den som ska tillbe Gud inte i första hand ska tänka på att vara perfekt i sitt uttryck, däremot sann och äkta och att be från sitt inre, sin ande. Vi kan aldrig imponera på Gud, däremot kan vi ha gemenskap genom att samtala med honom.

Jag började söka efter en kyrka att landa i och kom till Pingstkyrkan i Luleå. Där blev jag döpt och kom in i en ny gemenskap. Jag ville helt och fullt följa Jesus och började göra det jag såg i Bibeln, läste i kristna böcker och det folket i kyrkan gjorde. Eftersom det var en pingstkyrka jag hamnat i var ett av kännetecknen att folk blev andedöpta. Det innebar ofta att de fick tungotalet, ett språk som var till stor hjälp i bönen. Jag hade hört Nanny tala i tungor och även andra i kyrkan. Speciellt David, en av pastorerna, talade ofta i tungor i mötena.

Bland några ledare i ungdomsgruppen och andra kristna ungdomar frågade jag hur man kunde få tungotalet. Jag fick inga direkta instruktioner men någon sa att jag skulle nynna lite som Baloo i Djungelboken, så jag testade det hemma. Jag började tala rent ut något som lät som ett annat språk, inspirerad av de enfaldiga råd jag fått. Det var ingen som bad för mig att jag skulle få det utan jag fick tro och förväntade mig ett resultat. Sedan hände det. Plötsligt blev det en ketchupeffekt, allting kom på en gång och jag började tala tungotal i ett flöde som aldrig ville ta slut och som jag fortfarande lever i. Jag blev familjär med Anden genom att tala det språket.

Det var alltså inte någon tydlig vägledning eller hjälp genom att någon bad för mig som ledde till att jag fick Andens bönespråk. Det var bara min uppriktiga tro på att Gud hade gåvor för mig som ledde till ett resultat. I sin nåd gav han mig ett redskap som sedan har varit till enorm hjälp i mina böner. Som Bibeln säger:

Han som ger er Anden och gör underverk bland er, är det för era laggärningar eller för att ni lyssnar i tro, som Abraham? ... Så skulle välsignelsen som Abraham fått komma till hedningarna i Jesus Kristus, så att vi genom tron skulle få den utlovade Anden (Gal 3:5, 14).

Ibland tror vi att vi får gåvor därför att vi är så bra och gör allting rätt. Bibeln undervisar dock att vi inte får gåvorna för att vi är bra, utan för att vi ska bli bättre. Vi är faktiskt beroende av att ta emot så mycket vi bara kan från Gud för att förändras en smula och bli lite mer lika Jesus i våra liv.

Jag blev medlem i församlingen och fortsatte tänka att jag

skulle göra allt som Gud förväntade sig av mig som hans efterföljare, så jag började gå på bönemötena. Det var lite speciellt därför att det bara var äldre personer där, och någon medelålders ledare. Mötena gick till så att alla fick en liten kudde och sedan gick man ner på knä med kudden som underlag. Vi sjöng från en liten gammal bok som kallades för *Segertoner*. Vi bad i lite mer än en timme och jag hade svårt att koncentrera mig. Ibland somnade jag till när bönen blev lite väl monoton.

Det jag lärde mig som ung kristen var att det verkligen går att be länge och mer än jag trodde. Det andra jag lärde mig var att jag var med i ett lag som gjorde ett arbete för Guds rike i Luleå. Det var ingen enkel miljö för en tonårskille som bytte bort punktkonserter, Ebba Grön, The Clash och Michael Jackson mot ett bönemöte. Men något drog mig dit. Jag kände att bedjarna var min familj, en ny tribe som jag ville upptäcka och lära känna ännu mer. De äldre, trofasta bedjarna hade något som i all sin enkelhet var så totalt annorlunda, något som inte gick att hitta någon annanstans. De hade en övertygelse om att bön verkligen påverkar, övar inflytande och kan förändra människors liv, kyrkans framtid och hela städer. Detta påverkade min tro på ett påtagligt sätt och de erfarenheter jag fick har präglat mig. Jag tränades i bönen genom att praktisera och lärde mig att koncentrera mig på Gud och hitta ett hjärtats bön, som berikade mitt liv väldigt mycket. Jag kände mig hemma och välkommen in i en ny värld – bönen värld.

Att bli hemmastadd med att be är inte alltid så lätt. Många som älskar Jesus har ett fungerande kontinuerligt böneliv. Det finns ändå en hel del som aldrig kommer in i ett regel-

bundet personligt böneliv, där man upplever Guds närvaro, hör hans röst och ser de bönesvar han vill komma med. Andra lever i ett outvecklat böneliv som stagnerat och blivit mer formellt. De kanske lovsjunger i en gudstjänst, ber när de får problem eller tänker att de har ett fungerande böneliv och är nöjda. Många kristna familjer har helt valt bort bön som en del av familjekulturen och lagt tyngdpunkten på att det andliga livet ska ske i en kyrka. Det är inte alltid lätt att designa en andlig kultur i ett hem, men det går. I mitt hem, och i flertalet familjer i Sverige under min uppväxt, bad man aftonbönen oavsett om man räknade sig som kristen eller inte. Det låg i den svenska postkristna kulturen. Det var ett spår av att Sverige en gång var kristet och att statskyrkan hade monopol på tron.

Att hitta en rytm i ett personligt böneliv kan ofta kosta på lite och ta längre tid än man tror. Det kan liknas vid att renovera ett hem då bormaskiner, pluggar, skruvar, damm och målarfärg ska hanteras av en amatör och inte en hantverkare. Det tar tid att få upp sakerna och det tar tid att både misslyckas och lyckas. Det blir sällan helt perfekt men den stora bilden blir ändå bra. Ingen ser detaljerna, bara den som utför verket ser skavankerna. Jag vill inte påstå att bön alltid är en picknick i det gröna, men det är värt det när det väl är gjort. Det kan ta tid att komma in i en regelbunden bönerytme, men till slut kan du inte vara utan den. Du är ju hemma.